

*list OŠ dr. Vinke Žganca*  
*šk.god. 2014./2015.*

# CVRKUTAN



## **IMPRESSUM**

Cvrkutan, list učenika OŠ dr. Vinka Žganca

Glavna i odgovorna urednica: Martina Prlić, prof.

Urednica školskog lista: Iva Marković, 7.a

Lektorica: Anđela Marić, prof.

### **Novinari:**

Ana Atlija, 5.a

Paula Gašpar, 5.a

Karla Lopar, 5.a

Adelisa Smajlović, 6.c

Mihaela Halambek, 7.a

Anela Havić, 7.a

Antonija Avgustinović, 7.b

Selma Mulalić, 7.b

Valentina Oroz, 8.a

Branko Božanović, 8.a

Margita Butković, 8.b

Ana – Maria Šebalj, 8.b

Renata Hrček – Deronja, 8.b

Laura Vučković, 8.c

### **Foto skupina:**

Gabrijel Pavić, 7.a

Antea Gotal, 5.a

Anamaria Lopar, 5.a

Valentina Oroz, 8.a

## SADRŽAJ

Uvodna riječ urednice.....	3
Dani kruha .....	4
Obilježavanje dana sjećanja na žrtve Vukovara .....	5
Topli vjetar iz Vukovara .....	6
Božićna prodajna izložba i priredba .....	7
LIDRANO 2015. u Šibeniku .....	9
Šalica i pošalica .....	10
Posjet klauna Ronalda McDonalda .....	11
Učenička zadruga Cvrčak .....	11
Glazbene večeri dr.Vinka Žganca .....	11
Dani hrvatske knjige .....	13
Posjet uredništvu Modre laste i tiskari Školske knjige .....	13
Boje u prirodi, Dubine, Priča jednog žira.....	14
Nezaboravan susret/ Ljubav ili što drugo? .....	15
Mali detektiv .....	16
Bojice, Pernica.....	17
Iva i Ivana .....	18
Kišica, Opiši kako .....	19
Priča o malom, neposlušnom b .....	20
Pokažimo da je zanimljivo .....	21
Hiža eksperimenata u očima mladih fizičara .....	22
Svijet u očima drugaša .....	23
Ovo bi mogla biti moja ulica, Projćeće će donijeti ljubav .....	24
Maturalac 2015. ....	25
Zbogom, osnovna školo! .....	26

## **UVODNA RIJEČ UREDNICE**

Dragi naši učenici i učitelji,

evo nas pri kraju još jedne školske godine za koju se nadamo da ćete ju uspješno privesti kraju.

List koji imate pred sobom rezultat je vašega rada i zalaganja tijekom godine, ali i podsjetnik na sva događanja u našoj školi, terenske nastave na koje ste išli i tekstove i crteže koje ste stvorili...

Hvala vam na sudjelovanju u njegovu nastanku!

Želimo vam ugodno čitanje i toplo i veselo ljeto! 😊

Martina Prlić, prof.

## Dani kruha

U listopadu, točnije 10. listopada, povodom Dana kruha koji se već tradicionalno obilježava u našoj školi, održali smo izložbu krušnih proizvoda u čijoj su nam pripremi pomagale naše mame, bake, tate...

Mihaela Halambek, 7.a



### KRUH

Najbolji je dan koji počne mirisima kruha,  
To je bolji miris, od svega što se skuha.  
Perci od mekog tijesta, pogače i pite,  
slane ili slatke štruce, rezane na šnite.

Svaki pekar pozna brašna različite vrste.  
Od njega se prave čuda - da polizeš prste!  
Zrelo, pšenično, malo zrno  
Melju u brašno bijelo ili crno.

Pekari nas tako mame od ranoga jutra.  
Oduvijek je tako bilo, a bit će i sutra!  
Zato svatko neka čuje za pekarsko znanje  
jer baš ono zaslužuje najveće priznanje!

Branko Božanović & Valentina Oroz, 8.a



Lea Latinović, 8.b

## Obilježavanje dana sjećanja

### na žrtve Vukovara

U utorak, 18. studenog u našoj školi održana je priredba povodom dana sjećanja na žrtve Vukovara.



Ivona Brtan, 7.d

Na početku prvog sata svi učenici okupili su se oko pozornice na kojoj je održan svečani program.

Program je započeo našom himnom.

Nakon toga, na pozornicu je došao zbor učiteljica. Pjevale su pjesmu „The Rose“.



Nakon zbora, nastupala je dramska skupina.



Kada su sišli s pozornice, neki članovi dramske skupine počeli su s učenicima paliti svijeće koje smo u obliku srca stavljali ispred pozornice.

Selma Mulalić, 7.b





## TOPLI VJETAR IZ VUKOVARA

Hrvatski osmaši u posljednjih nekoliko godina odlaze na edukativne izlete u Vukovar kako bi u potpunosti doživjeli Grad heroj. Naši osmaši također su bili u Vukovaru. Donosimo dojmove onoga što su vidjeli i na koji su način doživjeli Vukovar.

### TOPLI VJETAR IZ VUKOVARA

Nalazim se unutar hangara Ovčare... Ne mogu ni pričati. Nije velik prostor, ne mogu ni zamisliti da je tamo boravio 261 čovjek. Hladno je i mračno. Spokojno i gotovo nečujno. Velike zidine kao da dišu. Kao da nam se ti ljudi obraćaju kroz njih. Imena identificiranih žrtava spuštaju se u spirali duž poda. Sretno rješenje...

Ni sama ne znam kako da gledam na cijelu situaciju. Trebam li biti tužna ili trebam biti jaka kao što su i Oni bili? Jedino što znam jest da na to sve gledam s velikom dozom poštovanja.



Nepregledna livada. Nema kuća, samo šumarak. Već zrela stabla njišu se na toplom vjetru. Ali, tužno se njišu. Sporo. Ne žure se nigdje. I ona odaju počast svim žrtvama. Svaki korak koji napravim po toj ubogoj livadi kao da me boli. Prekrasan spomenik s pticom slomljenih krila miluje sunce. Nešto me steže, vuče, ne da, grabi. To je taj vjetar. Topli vukovarski vjetar koji postoji. Koji postoji i želi da mi znamo da je tu. To je taj vjetar koji je spor, topao i umoran. Koji je tu samo da nas

podsjeti da je postojan. Ustajao, hladan zrak koji dopire iz hladnih bolničkih prostorija. Vlaga na zidovima. Mogu čuti vriske, uzdahe, nadu. Mogu čuti vojničku čizmu kako odvodi nevine ljude. Mogu čuti opiranje i bol. Simulacija tih ljudi u tim starim, vlažnim prostorima je jeziva. Sada mi je samo žao i želim van.



Na prvi pogled, u Vukovaru kao da nikog nema. Kao da je otišao sa svim žrtvama. Oronule kuće, stare šume... Nigdje nikoga. Ali, to je samo na prvu. Sada vidim obnovljene kuće, divlje livade i šume koje nemaju kraja. Osjetim taj topli vukovarski vjetar. Opet je tu. Uvijek je on tu. I svi ti ljudi koji žive s velikom ranom u srcu. Velikim ožiljcima. I oni su tu. I oni žive. Možda ne punim plućima, ali žive. Žive i bore se s realnošću. Vukovar je pao, ali Vukovarci nikada nisu. Veličanstven je, velik dušom koliko i tijelom. Grad heroj, taj Vukovar. Topli vjetar, svjež zrak, nepregledne livade i mudre šume, prije natopljene krvlju, a sada potocima, podsjećaju nas da je Vukovar još živ. Da nikad nije umro i da nikada neće. Baš je heroj, taj Vukovar.

Laura Vučković, 8.c



## Božićna prodajna izložba i priredba

U petak, 19. prosinca 2014.godine u našoj je školi održan Božićni sajam na kojem su učenici prezentirali i prodavali svoje radove.



Na ovogodišnjem sajmu po prvi puta predstavila je i svoje proizvode ponudila Učenička zadruga Cvrčak koja od ove školske godine djeluje u školi.



Uz razne ukrasne predmete bilo je ondje i slastica i napitaka.





Nakon Sajma održana i Božićna priredba na kojoj su nastupili učenici naše škole i to kao svirači,



... pjevači,



... folklorashi,



...glumci



i recitatori.



Anela Havić, 7.a

## LIDRANO 2015. U ŠIBENIKU

I ove školske godine naša se škola plasirala na državnu smotru LIDRANO 2015. Ovaj put u dva izraza: skupnom scenskom nastupu i literarnom radu. Kao što znamo, LIDRANO je natjecanje i smotra učenika u literarnom, dramskom i novinarskom radu.

Da bi se došlo do državne razine, treba proći puno toga jer literarnih radova ima puno. Prosuđuju ih književnici. Naša učenica **Laura Vučković** iz 8.c razreda oduševila je književnicu Melitu Rundek na općinskoj razini, a zatim i tri hrvatske spisateljice s predsjednicom Povjerenstva Sanjom Pilić. Među 60-ak radova, za državnu je smotru odabrano samo njih 8. Među njima i Laurin s naslovom „ŠALICA I POŠALICA“.

Na državnoj smotri dočekali su je opet poznati, veliki hrvatski pisci i glumci: Krešimir Mikić, Dubravko Jelačić-Bužimski, Zorica Klinžić i pjesnik Enes Kišević. Svi su jednoglasno odabrali Laurin rad kao jedan od najboljih u državi.

Čestitamo, Laura!



Dramska je skupina Cvrkutani 5. put odabrana među tri najbolje u županiji (od njih 27). Nije lako doći do državne smotre. Trebalo je proći tri povjerenstva sastavljena od stručnjaka: dramskih pedagoga, redatelja, dramaturga, glumaca. Svi su oni pohvalili našu predstavu „Sasvim običan dan“. Spomenimo neka imena iz povjerenstava: glumci Jasna Palić-Picukarić i Ozren Grabarić, dramske pedagoginje I. Škuflić, K. Rožman, B. Borojević, J. Krušlin, redatelji Stefani Jamnicki, Mirko Kovač i drugi.

Čestitke zaslužuju učenici: Josip Brgles, Monika Klaić, Matej Farago, Ivana Pavić, Milica Vasilić, Laura Vučković, Ana Žulj iz 8.c te Ivana, Leonardo i Mateo Seferović iz 7.c razreda.

Zahvaljujemo Azem-Mini Hašimović koja je velikim dijelom sudjelovala u stvaranju predstave, ali je bila spriječena otići na državnu smotru u Šibenik.

Snježana Čubrilo, prof.

## ŠALICA I POŠALICA

Ljude je lako uplašiti, rastužiti ili navesti ih da se zamisle. Ali ih je, posebno u ova teška vremena, teško nasmijati. Ma koliko se trudili silom smisliti nešto smiješno, život sam nudi prave priče: zanimljive, tužne, ali vesele i smiješne. Baš kao što se može vidjeti u slučaju s mojom bakom. Ona je osoba koja cijeni ljude od znanja, obrazovanja, položaja, a posebno one u uniformama.

Ima vrlo uredan dom. Sve je kako treba, sve na svom mjestu. To najbolje odražava velika drvena, lakirana vitrina u kojoj su pažljivo, uvijek istim bakinim rasporedom, pedantno složene najrazličitije posudice za piće. U gornjem redu čaše, velike, male, šiře, uže, i one najmanje za žestoka pića. Ispod su složene različite šalice:

porculanske, oslikane, skupe, jeftine i one još ljepše, za uglađene gospođe koje dolaze na redovitu popodnevnu šalicu (i pošalicu). Tko bi, zaboga, želio da netko misli kako nema dobar ukus za posuđe?

Jutarnje sunce obasjavalo je čiste prozore. Ispijala sam mlijeko i promatrala svoju baku diveći se njezinoj organiziranosti. Upravo je namjeravala oprati novu hrpu bijeloga rublja. Sigurna u svom ritmu, smirenim gegajućim korakom krenula je u kupaonicu, ali tamo ju je dočekao užas! Njezina perilica, koja je s njom skupljala uspomene gotovo cijelog života, jednostavno je prestala raditi. Baka se uznemirila toliko da je morala sjesti. U takvoj nepomičnoj pozi zatekao ju je moj djed. Znalačkim je pogledom odmjerio perilicu i zaključio: „Nema joj spasa.“ Baka se nikako nije htjela pomiriti s gubitkom uspomene i u inat djedu (a ne perilici, kao da je djed tu nešto skrivio), glasno odlučio: „A ne, ne, vrijeme je da pozovemo stručnjaka!“

Koji sat kasnije, došao je majstor. Tiho je pokucao na vrata (jedno od rijetkih mjesta koje nije okićeno uštirkanim, heklanim tablećicama) i prozborio: „Dobar dan, gospođo!“ „Dobar dan, dobar dan!“ spremno i sada pomalo užurbano reče baka, jer, pojavio se majstor u radnom odijelu, čovjek od uniforme. Valja mu biti na usluzi. „Molim vas, uđite, jeste li za kavu?“ Gospodin nije stigao ništa reći. Voda je već bila pristavljena. Ali, zamislite, dogodilo se da nije bilo čistih šalica za

goste! E, to je baku dotuklo. Bila je naprosto izvan sebe. Nepotrebno brišući ruke o pregaču, pokazivala je gospodinu što nije u redu s perilicom. A onda nije mogla dočekati pa je, već nakon svega nekoliko trenutaka provirila tugaljivo: „Recite mi, što nije u redu? Može li se popraviti?“ „Svakako, gospođo“, promrmlja majstor gledajući u staru perilicu rublja, „samo donesite nekoliko starih 'Večernjaka', bit će mokro.“ Baka je ovaj put geganje zamijenila lepršavim skokom i uslužno požurila u dnevni boravak. Tamo je na uređenoj polici držala besprijekorno složeno mnoštvo starih brojeva novina i časopisa. Majstor je čekao. Bake nije bilo neko vrijeme. Majstor je i dalje čekao. Napokon, baka proviri u kupaonicu i tiho, gotovo bojažljivo, promrmlja gledajući u njegovu pločicu s imenom: „Oprostite, ja jednostavno ne mogu pronaći niti jedan 'Večernjak', mogu li neke druge novine?“ A djed i ja prasnuli smo u smijeh! I danas, mnogo godina kasnije, znakovito podignemo obrve i smijuljimo se na spomen „Večernjaka“. Moja baka još uvijek ne zna da je ona glavna junakinja naših skrivenih pogleda kad nas nešto podsjeti na tu, a i još neke zgrade. Hm, kad malo bolje razmislim, ima jedna s nagluhim vodoinstalaterom i pregorenom štrudlom.

No, o tome ćemo drugom prilikom.

Laura Vučković 8.c



Danijela Grgac, 8.b



## Posjet klauna Ronalda McDonalda

Ove nas je školske godine posjetio klaun Ronald McDonald koji se družio s našim učenicima prvih i drugih razreda.



Nakon odigranoga kviza, s učenicima je sudjelovao u sadnji biljaka u školskome vrtu.

Ana Atlija, 5.a



## Učenička zadruga Cvrčak

Ove školske godine u našoj je školi osnovana Učenička zadruga Cvrčak. U sklopu Zadruga djeluje 6 radionica: Mirisni vrt, Eko radionica, Tradicijska radionica, Kreativna radionica, Medijska grupa i Hoby art radionica čije su voditeljice učiteljice i pedagoške djelatnice naše škole pod vodstvom profesorice biologije Ivane Mareković. Cilj je Zadruga probuditi i razvijati svijest o nužnosti i vrijednosti rada za čovjekov život te razvijati i njegovati radne navike te odgovornost, inovativnost, samostalnost, poduzetnost i potrebu za suradnjom.

Proizvodi Zadruga dosad su već predstavljani na događanjima u školi kao i na XIII. Smotri učeničkih zadruga Grada Zagreba. Ponudu proizvoda koji se mogu kupiti možete pogledati u prodajnom prostoru Zadruga u školi ili na mrežnim stranicama naše škole.

Antonija Avgustinović, 7.b



## Glazbena večer dr. Vinka Žganca

U petak, 10. travnja, drugu godinu za redom u našoj je školi održana Glazbena večer dr. Vinka Žganca. Ove su nas godine posjetili i učenici istoimene škole iz Vratišince, rodnoga mjesta dr. Žganca.



Gosti su sudjelovali u radionicama tijekom dana, a nakon zajedničkog ručka na večernjoj su se priredbi predstavili folklornim nastupom i recitacijom.

Učenici naše škole za priredbu su također pripremili folklorni nastup, scensku izvedbu, recitacije i izvedbe zborova, učeničkog i učiteljskog.



Izvedena djela rezultat su sakupljačkog rada dr. Žganca koji je tijekom svoga života zapisivao narodne pjesme, plesove, obrede i običaje.



Nakon priredbe pozdravili smo goste iz Vratišince i izrazili nadu da ćemo se uskoro opet vidjeti, a goste, među kojima su bili i ravnatelji drugih osnovnih škola iz Zagreba kao i predstavnici Gradskog ureda, pozvali da nas posjete i sljedeće godine na 3. Glazbenoj večeri dr. Vinka Žganca.

Iva Marković, 7.a



## Dan hrvatske knjige

I ove smo godine sudjelovali u obilježavanju Dana hrvatske knjige u srijedu, 22. travnja 2015. godine.



Tim povodom održana je radionica s učenicima petih razreda. Na radionici su učenici čitali ulomke iz svojih omiljenih djela, a gost radionice bio je književnik i glumac Enes Kišević.

Ana Atlija, 5.a



## Posjet uredništvu Modre laste i tiskari Školske knjige

U utorak, 12. svibnja, mlade knjižničarke i nekoliko učenika iz medijske grupe posjetili su uredništvo Modre laste i tiskaru Školske knjige.



U uredništvu nam je urednica Modre laste održala predavanje o tome kako Modra lasta i ostali časopisi nastaju, a razgovarali smo i o našem školskom listu.



U tiskari smo vidjeli kako se tiskaju i uvezuju knjige i časopisi. Vidjeli smo različite strojeve, te nam je objašnjeno čemu oni služe. Posjetili smo i skladište Školske knjige, gdje smo saznali na koji se način spremaju knjige i časopisi.

Iva Marković, 7.a



## BOJE U PRIRODI

Gore visoko na nebu je boja plava,  
dolje, nisko je trava koju pase krava.  
Drveće je smeđe boje,  
I ono ujesen pušta lišće svoje.  
Kad dođe proljeće,  
Na livadama raste cvijeće,  
Ali molim vas djeco, ne bacajte u potoke  
smeće!  
Prirodom lete šareni leptiri,  
Ljubav i sreća se širi.  
Kada je sunce u mojemu kraju ,  
Ljepše je nego u raj.  
No, znate li što bude kad je u zavičaju  
zima?  
Naravno pticama ne odgovara klima.  
One odmah na jug žure,  
Da si stvari sprema odmah pojure.  
Medo spavalica čista,  
Iz brloga dići se neće dok sunce na nebu  
Ne zablista.  
Al ' čim mali sniježić bude,  
Životinje odmah sude.  
Došla nam je hladna zima,  
Duboki san treba svima.  
Čim ti nosić pocrveni to se odmah zna,  
Zima se probudila iz dubokog sna.

Nikol Lagetar, 3.d



Mihael Domić, 6.d

## *Dubine*

Padam. Padam u beskonačne dubine.  
Kao da me nema. Gotovo pa lebdim kroz  
plavetnilo. Nema ni riba, ni algi. Nema  
ničega. Osjetim samo zrake sunca.  
Dodiruju me kroz vodu. Blizu su. I ja sam  
blizu. Neistražene dubine su blizu. Ja sam  
ronilac. Padam u beskonačne dubine.

Laura Vučković 8.c



Ana-Maria Šebalj, 8.b

## PRIČA JEDNOG ŽIRA

Ja sam mali žir koji visi na hrastu. Kada  
zapuše vjetar tada se njišem kao da sam  
na ljuljački. Rastem pored malenog  
potoka. Ljudi jedni drugima govore da sam  
vrijedan kao zlatni dragulj. Ptice dolaze na  
hrast i pjevaju mi pjesmice. Razgovaram s  
prijateljima žirevima. Hrane me kiša i  
sunce. Kiša me tušira i daje mi vode da  
svaki dan mogu rasti i biti sve ljepši.  
Sunce me suši da ne budem ružan i  
nezreo. Tužan sam kada ljudi beru žireve i  
kada ne puštaju da rastemo.

PORUKA: Ne berite plodove dok još nisu  
zreli!

Lana Tufekčić, 3.d



Lana Zanatić, 1.a

## Nezaboravan susret / Ljubav ili nešto drugo?

Bio jedan dječak po imenu Ivan. Volio se lijepo oblačiti, bio je šminker i uzoran učenik.

Jednoga dana roditelji su odlučili preko vikenda otići na more. U jednom malom dalmatinskom seocetu imali su vikendicu.

Dok su se roditelji raspakiravali Ivan je odlučio prošetati plažom. Još nije bilo vrijeme ljetnih praznika pa je plaža bila pusta. Vrijeme je bilo lijepo, u krošnjama borova cvrčali su cvrčci, a iz daljine je dopirao miris mora.

Šetajući, u daljini je ugledao prekrasnu djevojčicu. Imala je dugu plavu kosu i krupne smeđe oči koje su ga odmah osvojile.

Posramljeno joj je prišao i upitao kako se zove. Rekla je da se zove Marija. Marija mu se pridružila u njegovoj šetnji obalom.

Dugo su razgovarali pa nisu ni primijetili da se smračilo.

Ivan se vratio doma. Ušao je u sobu, sjeo na krevet i razmišljao o Mariji i tome kako će to biti njegova prva prava, sretna ljubav. Mama je primijetila da je čudan te ga upitala što mu je? Ivan je promućao i rekao da mu nije ništa.

Mamin komentar je bio kako joj je malo sumnjiv.

Ivan se neko vrijeme meškoltio i nemirno hodao po kući. Nakon nekog vremena prišao je mami i rekao joj da se zaljubio. Mama se smješkala, ali nije išla u detalje. Nježno ga je privila uza sebe i promrsila mu kosu.

Sutradan je Ivan opet krenuo k plaži. Srce mu je snažno lupalo. Nadao se da će ju ponovno sresti. I sreo ju je, ali u društvu njenih prijatelja. Nešto su živo razgovarali hodajući ulicom. Tihom ju je pozdravio, no ona ga nije ni čula ni primijetila. Bila je zaokupljena razgovorom s nekim dječakom iz grupe.

Ivan se tužan vratio kući. Razmišljao je o Mariji, njihovom susretu i njegovom osjećaju prema njoj. Otišao je na počinak.

Nije mogao dugo zaspati. Vrtio se po krevetu, a kad bi usnuo imao je čudne snove.

Ujutro se probudio neispavan i iscrpljen. Skupio je hrabrosti reći da mu se sviđa... da je zaljubljen u nju... da ju voli.

Ali, tu se javio problem!

Došavši na plažu vidio je da je plaža pusta. Čuli su se samo valovi mora koje je udaralo o obližnje stijene. Strpljivo je čekao Marijin dolazak. Vrijeme je odmicalo. Marija se nije pojavljivala.

Mama je pakirala stvari, a tata je torbe slagao u prtljažnik automobila.

Sjeo je na stražnje sjedalo auta i zablujio se kroz prozor. Krajolici su se velikom brzinom izmjenjivali pred njegovim očima. Ivan je razmišljao o Mariji i njihovim dugim razgovorima.

Odjednom se sjeti da mu je pri rastanku dala papirić na kojem je bio njezin telefonski broj. Srce mu je zaigralo od radosti.

Posegnuo je rukom u džep traperica. Džep je bio prazan. Provjerio je i ostale džepove. Nije imao sreće.

Tužan, vratio se u svoj rodni grad. Dugo nakon toga mislio je na Mariju. Nikad ju nije ponovno sreo, ali ni zaboravio.

Toni Vranjković, 4.b



Likovna skupina, 3.a



## Mali detektivi

U jednom gradu, u jednoj drvenoj kućici, živio je dječak po imenu Filip. Filip se volio oblačiti u otkvačenu odjeću. Imao je puno prijatelja. Najbolji prijatelj bio mu je Ivan.

Ivan je bio plašljiv i pametan dječak.

Bio je petak popodne, oko dva sata. Filip se upravo vratio iz škole. Brzo je napisao zadaću i nešto pojeo. Sjeo je u smeđi naslonjač i počeo vrtjeti programe na TV - u.

Pozornost su mu privukle vijesti. Prikazivali su prilog o jučerašnjoj pljački muzeja iz kojeg je ukraden zlatni kipić. Spiker je priopćio kako je lopov još nepoznat.



Ana-Maria Šebalj, 8.b

U tom trenutku u sobu je ušao Ivan. Sav uzbuđen ispričao je kako već nekoliko dana svakog jutra čovjek u crnom kaputu i smeđem šeširu ulazi u Mračnu ulicu gradskog trga. Filip odmah pomisli kako je baš taj čovjek, u crnom kaputu i smeđem šeširu, kradljivac zlatnog kipića.

Filip i Ivan su otišli do Mračne ulice gradskog trga. Filip je predložio Ivanu da se sakriju u crveno zeleni kontejner i tu sačekaju lopova.

Ivan je oklijevao jer se bojao, a i mislio je da bi se mogao uprljati pa bi

opet morao prati tek ispeglanu odjeću. No, Filip ga je na svoj, poseban način, uspio nagovoriti da uđu u kontejner.

Vrijeme je prolazilo.

I baš kad su mislili odustati pojavio se čovjek u crnom kaputu i smeđem šeširu. Upravo se spremao izvaditi nešto iz obližnje kante za smeće kad je Ivan kihnuo. Čovjek se trgnuo i munjevitom brzinom pobjegao iz Mračne ulice gradskog trga.

Dječaci su odmah iskočili iz kontejnera i pohitali za lopovom. Kad su izašli iz ulice lopov je već nestao u gradskoj gužvi.

Kući su se vratili jako kasno. Sutradan su okupili ekipu i počeli smišljati plan kako uhvatiti lopova. Nakon dugotrajnog dogovaranja konačno su skovali plan.

Filip je prije, nego su pošli u akciju, nazvao policijsku postaju. Znao je da će im trebati u ovom pothvatu te im objasnio o čemu se radi.

Opet su otišli do Mračne ulice gradskog trga. Sakrili su se gdje god su mogli. Čekali su i čekali...

I konačno su dočekali lopova. Čovjek u crnom kaputu i smeđem šeširu prišao je jednom od kontejnera i počeo kopati po njemu. Nakon nekog vremena izvadio je nešto što je bilo zamotano u crni rubac.

Lopov je stvar, za koju su dječaci mislili da je zlatni kipić, brzo strpao u svoj tamni džep i brzim korakom se htio udaljiti.

Na dogovoreni znak dječaci su iskočili iz svojih skrovišta i okružili kriminalca.

No, jedan dio izlaza bio je otkriven pa je lopov iskoristio priliku i pokušao pobjeći. Uspio bi da ga na kraju ulice nije čekala policijska patrola.

Policijci su lopovu stavili lisičine i odvezli ga do obližnje policijske

postaje. Ispostavilo se da je lopov radio kao čistač po muzejima i već nekoliko puta "uspješno" iz tih muzeja krao vrijedne predmete.

Dječaci su dobili priznanje za uspješno obavljen zadatak i godišnju pretplatu za ulaz u sve gradske muzeje.

O njihovom pothvatu izašao je članak u novinama sa slikom.

Dječaci su bili jako sretni što su uhitili lopova. Organizirali su veliku zabavu na kojoj su nebrojeno puta prepričavali događaj.

Arijan Lovrić, 4.b



Dario Kaluz, 4.b



Lana Zanatić, 1.a

## BOJICE

Bojice su različite boje,  
I stalno svaka tjera na svoje.  
Svaka ostavlja različit trag,  
Sretne su kad s pernicom pređu  
Kućni prag.

U strahu su kad ih grizu i lome,  
I kad stalno nešto izvode po svome.  
A onda su one tako ružne,  
I stalno su jako tužne.

Toni Vranjković, 4.b

## PERNICA

U pernicu svašta stane  
Pa čak i poneki komad hrane.  
Olovci je u njoj uloga glavna,  
Ni jedna joj stvarčica nije ravna.

U njoj se nađe i šalabahter,  
Makar đak bio maher.  
Ona nam služi na svakom satu,  
Na bilo kojem školskom katu.

Pernica đaku puno služi,  
A đak se na satu s njom mnogo druži,  
Te nam ona uvijek pomoć pruži.

Toni Vranjković, 4.b



Anđelina Perić, 1.a  
i  
Nika Davidović, 1.a



## Iva i Ivana

Bilo je već 10 sati navečer. Djevojčica Iva trebala je poći na počinak. Iva se sjeti da nije napisala domaću zadaću. Trebalo je napisati nešto o dječjim pravima i dužnostima.

Napamet joj je pala Ivana, njena najbolja prijateljica.

“Ona je sigurno napisala zadaću,” pomislila je Iva u sebi.

Iva je Ivanu smatrala odgovornom jer je sve svoje dužnosti obavljala na vrijeme. S druge strane smatrala ju je i dosadnom štrebericom.

S tim mislima otišla je na spavanje.

Sutradan, kada je došla u školu, sjela je kao i uvijek pokraj Ivane i počela joj se jadat kako opet nije napisala domaću zadaću. Nije znala što učiniti pa joj slatkim i umiljatim glasom reče :

“Ti tako lijepo pišeš sastavke. Molim te, mogu li pročitati što si napisala u zadaći?”

“Naravno da možeš “, dopusti joj Ivana i pruži svoju bilježnicu.

Iva je otvorila Ivaninu bilježnicu praveći se da čita što je napisala. Kako je Ivana bila redar otišla je obrisati ploču, a Iva je iskoristila taj trenutak i pažljivo istrgnula iz bilježnice list na kojem je bila napisana zadaća.

“Hvala!” nastavila je Iva umiljatim glasom kad se Ivana vratila u klupu.

“Je li ti se svidio moj sastavak?” upitala je.

“O, kako da ne!” promrmljala je Iva i spustila glavu.

Na sljedećem odmoru Iva pažljivo zalijepi otrgnuti, ukradeni sastavak u svoju bilježnicu.

Uskoro je u razred ušla učiteljica Andrea. Žurno je podijelila kontrolne zadatke iz hrvatskog jezika. Dobili su upute za rad i učenici su pristupili izradi zadataka.

Iva je sjedila zamišljeno i gledala kroz prozor. Ožujak je, a vani pada gusti snijeg i sprema se pravo nevrjeme, baš kao u njezinoj duši. Razmišljala o onome što je učinila.

Učiteljica je upita: “Iva! Zašto ne radiš zadatke?”

“Razmišljam kako ga uraditi “, slaga Iva na brzinu.

“Polako, smislit ćeš ti to. Imaš dovoljno vremena”, umiri je učiteljica.

Na kraju sata svi su učenici predali svoje kontrolne radove. Iva je odahnula. „Sat je gotov, a učiteljica nije tražila zadaću!“ I baš kada je pomislila da se izvukla, učiteljica Andrea zatraži i bilježnicu u kojoj je bila zadaća.

Nevoljko je izvadila bilježnicu iz torbe. Malo se dvoumila što učiniti. Sjetivši se da će joj to biti treći minus koji sa sobom nosi i jedinicu, Iva preda bilježnicu bez ikakva straha.

Mama je s vrata primijetila da nešto nije u redu. Iva se pravdala da je umorna, da je boli glava i da se ide odmoriti.

Te večeri nije mogla usnuti. Razmišljala je o onome što je učinila. Shvatila je da je pogriješila.

Za doručkom, uz šalicu toplog kakaa, Iva je sve ispričala mami. Mama ju je promatrala u tišini. Rekla joj je da sve mora priznati učiteljici i Ivani.

„Samo tako će ti biti lakše,“ rekla je. Ivi nije bilo svejedno.

Skupila je snagu i očiju punih suza prvo sve ispričala Ivani, a potom i učiteljici. Učiteljica Andrea duboko je uzdahnula i dodala da je dobro što je priznala to što je učinila.

Iva je obećala učiteljici i Ivani da se to nikad više neće ponoviti.

I nije se ponovilo.

Iva se trudila svoje dužnosti i obveze izvršavati na vrijeme. U početku joj je bilo teško, ali ...

... tu je uvijek bila njena najbolja prijateljica Ivana da joj pomogne.

Mihaela Šošić, 4.b



Ana-Maria Šebalj, 8. b

## KIŠICA

Nekada davno, u velikom oblaku, živjela je Velika Kapljica s Malom Kapljicom. Njih dvije su bile najbolje prijateljice. Obje su čekale svoj prvi let. Jednoga dana njihova se želja ostvarila. Počela je padati kiša. Velika i Mala Kapljica su jedva čekale pasti s oblaka na tlo. Stigle su na tlo u obliku male lokvice. Njih je vidjela djevojčica Paula sa svojim psom Linom. Lina je pola lokvice popila. Bila je jako umorna i žedna od šetnje s Paulom. Ali, u toj maloj lokvici su ostale Velika i Mala Kapljica. Malo je zapuhao Vjetar. Vjetar je ponio Veliku i Malu Kapljicu sa sobom. Poveo ih je do parka i tamo ih je ispustio. Kapljice su mu se zahvalile. Malo poslije pokazalo se Sunce. Kapljice su isparile i vratile se isčekivanju da opet padnu na tlo.

Lucija Miletić, 4.d



Likovna skupina, 3.a



Petra Zanatić, 7.a

### OPIŠI KAKO...

Opiši kako sunce grije,  
Opiši kako voda vrije,  
Opiši kako čovjek sniva san,  
Opiši kako nastane dan,  
Opiši kako čovjek moli,  
Opiši kako ga boli,  
Opiši kako Ana petice ima,  
Opiši kako je u pjesmi rima,  
Opiši kako rima štima,  
Opiši kako paše svima,  
Opiši kako znaju polja,  
Opiši kako te volja.  
Opiši kako je lako,  
Opiši kako je slatko,  
Opiši kako bude buka,  
Opiši kako ti je muka,  
Opiši kako zima sniježi,  
Opiši kako zec bježi,  
Opiši kako...

Laura Komljenović, 3.d



Učenici 3.d

## Priča o malom, neposlušnom b

Jednoga dana vrativši se iz škole djevojčica Lena sjede za svoj radni stol, uze bilježnicu i započe pisati domaću zadaću. Taj dan učiteljica ju je upozorila da treba popraviti rukopis.

Čvrsto je odlučila potruditi se, lijepo napisati zadaću i iznenaditi učiteljicu.

Počela je pisati, ali joj nije baš išlo. Slova su se stalno zaplitala, krivila i bježala iz crtovlja.

Provirivala bi čas gore, čas dolje, visjela na kraju retka. Lena je imala osjećaj kao da bježe iz bilježnice i skrivaju se na svim mogućim i nemogućim mjestima u sobi.

No, Lena je odlučila biti uporna. Uz veliku muku, praveći se kao da je sve u redu, nastavi pisati domaću zadaću.

Odjednom, primijeti da u njenoj bilježnici nema ni jednog jedinog slova. Prelista bilježnicu i shvati da su svi listovi prazni.

Na rubu jednog lista ugleda nešto sivkasto. Spusti glavu i pogleda malo bolje. Bilo je to malo slovo b. Kad ju je primijetilo, b se uplašilo, zatreslo svoj trbuščić, raširio ga.

Pretvorio se u šarenog leptira.

Lepršao je šareni leptir po Leninoj sobi. Lena je nijemo sjedila i iz nekog razloga nije se mogla pomaknuti.

U sobi se čulo samo kucanje sata.

Leptir je odlepršao kroz otvoren prozor.

Bez razmišljanja pošla je u potragu za leptirom.

Otrčala je do obližnje livade. Leptir je veselo lepršao iznad šarenog, livadskog cvijeća. Pokušala ga je uhvatiti rukama, ali nije uspjela. Leptir se vinuo u zrak.

Raširila je ruke i poletjela za njim. B se skrivalo iza razgranatih krošnji drveća, visokih zgrada, bijelih oblaka. Oblaci su bili toliko gusti da se Lena u jednom od njih izgubila.

Ne znajući što će, pokušala ga je dozvati. No, on se nije obazirao na njene povike. Bila je očajna.

Otkucaji sata bili su sve glasniji.

Zvrrrrrrr... bio je to zvuk njezine budilice.

Seno je otvorila oči i pogledala oko sebe. Promigala je rukama i nogama. Nalazila se u svojoj sobi, u svom krevetu.

Pogledala je na sat. Shvati da je sedam i petnaest, da je krajnje vrijeme ustati se i spremiti za školu.

Spremajući knjige, u torbu na radnom stolu, ugleda bilježnicu. Shvati da nije napisala zadaću.

Kad je primijetio da je zaspala za pisaćim stolom, tata ju je prenio do njenog kreveta. Zadaća opet nije bila napisana.

Otvorila je stranicu gdje je trebala biti zadaća. List je bio do pola ispunjen njenim nesigurnim i nespretnim rukopisom, a na rubu lista šarenilo se malo b.

„Učiteljica će baš biti iznenađena“, pomislila je.

U školi je pokušala sve objasniti učiteljici.

Učiteljica ju je pažljivo saslušala i rekla kroz smijeh da je najvažnije da se neposlušno b vratilo u bilježnicu i da drugi put zadaću krene pisati ranije.

Lena je bila tužna i obećala poslušati savjet učiteljice.

Na povratku kući, Lena pogleda u bijele, vunaste oblake iznad sebe. Jedan od njih joj namignu, a iz njega „izleprša“ šareni leptir.

Mihaela Šošić, 4.b

## POKAŽIMO DA JE ZANIMLJIVO

Svakom učeniku na spomen fizike digne se kosa na glavi jer svi taj predmet povezujemo sa zadacima, formulama i glavoboljama. No, samo jedan dan bio je dovoljan da sve prijašnje asocijacije dobiju novu dimenziju – dovoljan je bio posjet Varaždinu.



Profesorice fizike Maida Kendić i Danijela Šumić koje vode projekt pod nazivom „Pokažimo da je zanimljivo“ učinile su nam fiziku zaista zanimljivom. Posljednje dvije godine učenici naše škole i učenici VII.OŠ Varaždin trude se pokazati ostalima kako je upravo ona fizika o kojoj sam prije pričala, povezujući je s glavoboljom, zapravo lagana, šarena i zanimljiva. Na međusobnom druženju stekli smo nova prijateljstva i naučili ponešto novo o njoj.

Nakon što su Varaždinci stigli k nama u posjet, red je bio da i mi uzvratimo istom mjerom. Zaputili smo se prema Varaždinu i održali tri školska sata na temu „Svjetlost“, „Svemir“, „Vesela i šarena fizika“ i „Struja“.



Učenici su jedni drugima na zanimljiv i pomalo neuobičajen način objasnili zakone fizike demonstrirajući ih raznim pokusima te su na kraju i kolektivno zaključili kako je fizika ipak zanimljiva, nevjerojatna i primjenjiva u svakodnevnom životu.



Iz Varaždina nosimo lijepe uspomene, ali i malo tuge jer sljedeće godine nećemo sudjelovati u projektu, no nadamo se kako će ostale generacije slijediti naše ideje.

Renata Hrček – Deronja, 8.b



## HIŽA EKSPERIMENTATA U OČIMA MLADIH FIZIČARA

Početak 2015. godine, tijekom zimskih dana, kao napredna skupina Mladih fizičara, zaputili smo se u Sloveniju, točnije u malu sobu pokusa. Već u rano jutro vagonom su se širile čestice šala i pošalica.

Stigavši u Ljubljano, prvo je trebalo saznati smjer kretanja. Zaputili smo se prema sjeveru. Zbog preuranjenog dolaska, pričekali smo par minuta i našli se u unutrašnjosti u kojoj nas je dočekala mlada voditeljica programa i na slovenskom jeziku uvela nas u svijet pokusa. Istraživali smo i proučavali sve ono što nam je nudila ta dvokatnica zvana „Hiša eksperimentov.“



Od raznih instrumenata koji su proizvodili zvukove, preko optičkih varki, kutija s pijeskom u kojima smo kopali kanale, planeta na kojem smo lebdjeli oko Sunca i vrtjeli se u krug, malenih robota, balona, velikih sapunastih mjehura, crtanja po ekranima, ležanja na čavlima, pa sve do kretanja nepokretnim biciklima i recikliranja - sve smo vidjeli, osjetili i doživjeli.



U Kući eksperimenata izvodi se veliki broj pokusa koji su uglavnom vezani uz fiziku, ali i uz ostale prirodne znanosti. Svi pokusi bili su vrlo zanimljivi i poučni, a u to smo se uvjerali i sami isprobavši sve ono što se u ovoj nevjerojatnoj kući nudilo.



Kad smo već bili u Ljubljani red je bio i da obiđemo glavni grad susjedne nam Slovenije. S trga smo se uspinjačom zaputili prema tvrđavi. Hodali smo drevnim pločnicima, susreli se s vitezovima, provlačili uskim hodnicima i uspinjali se tisućama kružnih stepenica do vrha kule s koje se pružao nevjerojatan pogled na prekrasan krajolik. Bilo je zaista zabavno, dinamično i edukativno. Jednom riječju: spektakularno.

Ana – Maria Šebalj, 8.b



## SVIJET U OČIMA DRUGAŠA

### Medvjed Kruškić

Medvjed Kruškić se probudio u proljeće. Cijelu zimu sanjao je kruške. Kad je stiglo proljeće, zaista je otišao jesti kruške. Zatim se otišao kupati u rijeku. Posjetio je košnicu i jeo slasni med. Otišao je do ribnjaka i hvatao ribe. Pridružile su mu se i druge životinje. Plesali su i družili se do kasnih sati. Nakon toga životinje su otišle na počinak, a medvjed je ostao uživati gledajući zvijezde.

Aldin Mehmedagić, 2.b



Soraya Mehmedović, 2.b

### Mamina maza

Moj brat je mamina maza. On po cijele dane cvili. Sve mora biti po njegovom. Stalo se prepiremo oko svega: mobitela, igrica i igračkaka. Mama sve radi za njega jer je on lijen. Ne želi sam obrisati nos niti donijeti vodu. Ima tri i pol godine, a mama ga obuva i oblači. On to može sam i zato mislim da je on mamina maza.

Aldin Mehmedagić, 2.b



Patrik Seferović, 2.b

### Da sam ja riba

Ja sam riba Dorki. Živim u Jadranskom moru pored zelenih algi. Jednoga dana izronila sam na površinu mora i udarila sam o nešto veliko i prljavo. To je bilo smeće. Brzo sam otišla po prijatelje da im to pokažem. Svi smo bili zabrinuti i tužni. U dva smo mjeseca preplivali Jadransko more. Kad smo se vratili, odlučili smo ga cijeloga očistiti. Zajedno smo to i uspjeli. Zatim smo proslavili moj rođendan. Ja sam poželjela da ljudi ne bacaju smeće u more jer tamo žive čudesna, lijepa i tajanstvena bića. Poželjela sam da odlažu otpad u za to predviđene spremnike, a ne u naš dom.

Antea Vojnović 2.b



Antea Vojnović, 2.b

### Jaglaci

Lijepi, glatki, vrlo slatki. Lijepo žute boje,  
A ispunjavaju sve bukete moje.

Marin Kozarić, 2.b



Antonio Grgić, 2.b

## OVO BI MOGLA BITI MOJA ULICA

Učenici osmih razreda OŠ dr.Vinka Žganca iz Zagreba posjetili su Zagrebačko kazalište mladih pogledavši predstavu „Ovo bi mogla biti moja ulica“. Riječ je o predstavi koja progovara o svemu onome s čime se mladi danas susreću - nasilju, stradavanju, krivnji i srdžbi.

Predstava je posvećena stradalom Luki Ritzu. No, nije Luka jedini. Nasilje među mladima je svakodnevica. Nasilnici ne prihvaćaju različitosti. Misle da, ako netko ne nosi najnoviji model tenisica, ne zaslužuje živjeti u svijetu u kojem oni žive. Vrijeme je takvo da ti, oni oko tebe, ne dozvoljavaju da u potpunosti budeš ono što jesi jer, ako budeš u potpunosti ono što jesi, nećeš biti prihvaćen. Žalosno.



Ova predstava obraća se svima koji su svjedočili nasilju, svima onima koji su se u njemu prepoznali ili osjetili potrebu da odgovore na neka pitanja koja im predstava postavlja. Onima koji o njemu javno progovaraju.

Tko ima pravo drugome oduzeti život bez ikakvog razloga, jedinu i apsolutnu slobodu? NITKO!!! Barem smo mi, svi zajedno, tako doživjeli ovu predstavu.

Valentina Oroz, 8.a

## PROJEĆE ĆE DONIJETI LJUBAV

Proljeće nam dolazi pusto,  
Svaki cvijet je već ust'o.

Evo i zvončića - zvone ludo,  
Sad će biti neko čudo.

Ljubavna atmosfera je u zraku,  
To se vidi čak i u mraku.

Visibaba lijeno visi,  
Eno ljudi ima na misi.

I tratinčice se bude,  
Baš su danas nešto lude.

Maslačak mudro zbori,  
Učiteljica zlu djecu kori.

Proljeće nam ljubav nosi,  
Eno dečko curu prosi.

Crvene se ruže nose,  
A djevojčice hodaju bose.

Maćuhice miris šire,  
Eno jaglaci iz trave vire.

Ljubav vlada cijelim gradom,  
A zima nam odlazi kradom.

Marija Tadijana Jukić, 7.c



Dario Kaluz, 4.b

## MATURALAC 2015.

Dana 28. svibnja 2015.godine učenici sedmih razreda krenuli su na maturalac u Istru. Prvo smo posjetili gradić Roč, zatim smo se vozili Alejom glagoljaša do najmanjeg grada na svijetu, Huma. Nakon toga smo posjetili zvjezdarnicu u Višnjanu gdje smo odslušali kratku prezentaciju o Sunčevom sustavu. Poslije cjelodnevnog izleta krenuli smo u hotel u Poreču. Tamo smo odsjeli sljedeća 3 dana. Navečer, prije večere, kupali smo se u hotelskom bazenu. Nakon večere išli smo u disko. Sljedeće jutro, nakon doručka, krenuli smo na Brijune. Tamo smo posjetili Titov muzej, malu crkvu i obišli safari. Vidjeli smo razne životinje, a onda smo se brodom vratili u Fažanu.



Autobusom smo se vozili od Fažane do Pule gdje smo posjetili čuvenu pulsku Arenu.



Poslije ručka smo posjetili Akvarijum, a nakon Akvarijuma vratili smo se u hotel.

Do večere smo se kupali u bazenu. Kasnije smo opet išli u disko gdje smo ostali do sitnih jutarnjih sati. Sljedeće jutro spremili smo kufere i okupali se u bazenu.



Nakon ručka obišli smo jamu Baredine, a onda smo se vratili u Poreč gdje smo obišli stari dio grada i Eufrazijevu baziliku.



Nakon tri uzbudljiva dana uputili smo se natrag u Zagreb, tužni što je sve tako brzo prošlo. Odlično smo se zabavili i ponešto naučili, te smo se vratili kući puni dojmova.

Ana Milković, 7.c  
Iva Marković, 7.a



## ZBOGOM, OSNOVNA ŠKOLO !

Svi vi, mali i veliki, pažljivo pročitajte ono što vam želim reći.

Nakon osam godina koje su nekima bile lijepe, a nekima sve, samo to ne, mi osmaši odlazimo i napuštamo našu malu školu.

Kada se svi mi sjetimo našega prvoga osnovnoškolskoga dana, priredbe za prvašice kao i prozivke naših učitelja, mislim da veliki dio nas osjeća nostalgiju. Godine su prolazile, a svijet i školu počeli smo gledati sve ozbiljnije. Znali smo i plakati, čuditi se, biti ushićeni i sretni. Svi ti osjećaji su se kod nas pojavili zbog škole, prijatelja u njoj ili pak zbog profesora koje smo u isto vrijeme voljeli i ljutili se na njih.

Prekretnica u našim školskim životima bio je odlazak u peti razred. Opet smo svi bili uplašeni, ali i donekle smireni jer smo svi opet bili zajedno. Kroz takve, zrelije godine našeg obrazovanja znali smo napraviti dosta gluposti , ali smo uvijek bili složni.

Sada, kada smo došli do kraja i kada nas još nekoliko dana dijeli do samoga kraja jedne ere u životu i oproštaja s osnovnom školom, svi smo zapravo sretni jer se nešto novo i bitno događa u našim životima, ali i nesretni jer ostavljamo naše, u neku ruku, obitelji.

Mi smo putnici koji odlaze na drugi, veći vlak...U manjem vlaku ostavljamo sve one putnike koji su tek sada započeli svoje putovanje, ali i one koji će ostati u vagonu još pokoju stanicu.

Želimo im biti uzor i preporučiti im da uživaju u školi, u prvim ljubavima, prijateljstvima, a ponajprije u zajedništvu.

Vole Vas osmaši!!!

Margita Butković, 8 b

